

464

1782. Σύμβασις ἐμφυτεύσεως (παντίκι) ἀπὸ 14 Ἀπρ. ἐν Νάξω, ἀνέκδοτος,

ἐν ΕΒΕ Τμ. χφφ. Ξ 276.

(Ἡ Κ.Ντ. δίδει κτῆμα της εἰς δύο ἀδελφούς) «διὰ παντοτεινὸν κατὰ τὸ συνήθειο καὶ τάξιν τῶν παντικίων, νὰ τὴν δουλεύουν καὶ διὰ τιμὴν τοῦ τεταρτίου τῆς δίνουν ρεάλια νέτα 175, καθὼς τὴν ἐτίμησεν ὁ Γ.Μ., βαλμένος ἀπὸ τὰ μέρη, τὸν ὅποιον ἀριθμὸν τὸν ἐμετρούσασιν ἐδῶ παρὸν οἱ ἄνωθεν . . . παντικατόροι . . . καὶ ὑπόσχονται οἱ αὐτοὶ παντικατόροι ἐδῶ παρὸν, νὰ δουλεύουν τὸ αὐτὸ προᾶγμα καλὰ, τιμημένα καὶ ἐμπιστεμένα εἰς ὅλους τοὺς καμάτους καὶ δούλεψαις, νὰ τὴν κοπρίζουν καλὰ, ὄντας εἶναι ράπη, ἤγουν χρόνον παρὰ χρόνον, νὰ τὴν χωρίζουν ἀπὸ τὴν ἄλλην πάστην, ὅπου εἶναι ἐνωμένα, νὰ τὴν ἔχουν φραγμένην καὶ ἀπαντιμένην(;) γύρου τριγύρου, νὰ τὴν σπέρουν χειμωνικὴν, καλοκαιρικὴν, καὶ ὅ,τι νιτροᾶδια ἤθελε κάμει νὰ τὰ μοιράζων στήν μέση ὁ νοικοκύρης μὲ τοὺς παντικατόρους, ἴσια καὶ ἀδόλωτα, εὐγάζοντας τὸ πέμπτον τῆς βασιλείας καὶ ὄντας μαχτοῦ, νὰ πέρουν οἱ παντικατόροι τοῦ τεταρτίου τως τὸ βοῖβορτίκι καὶ νὰ πληρώνουν τὸ δόσιμον τοῦ τεταρτίου τως τὸν κάθε χρόνον καὶ νὰ μὴν ἠμποροῦν νὰ θερίσουν ἢ νὰ ἀλωνέφουν δίχως θέλημα τοῦ νοικοκύρη καὶ ὅ,τι νιτροᾶδια ἐγγίζει τοῦ νοικοκύρη, νὰ τοῦ τὴν παραίνοιν οἱ παντικατόροι καὶ ἂν χώνη τὸ γέννημα, νὰ εἶναι κρατημένοι νὰ πηγαίνουν νὰ τὸ ξεχώνουν, κατὰ τὴν συνήθειαν καὶ κάμνωντας τὸ προᾶγμα καλὰ, τιμημένα καὶ ἐμπιστεμένα εἰς ὅλους τοὺς καμάτους καὶ δούλεψαις, κατὰ ταῖς ἐδῶ ὑπόσχεσιν, νὰ ἐρέσῃ κάθε καλοῦ γεωργοῦ καὶ νοικοκυρέου, κατὰ τὴν συνήθεια καὶ χρέος τῶν καλῶν παντικατόρων, νὰ ἔχουν τὸ προᾶγμα πάντα παντοτεινὸν παιδίων παιδιῶν τως καὶ ἂν ὁ νοικοκύρης ἤθελε θέλει νὰ τοὺς εὐγάλῃ, νὰ τοὺς δίνῃ τὸ τετάρτι τως. Εἰ μὲν καὶ τὸ προᾶγμα ἤθελεν εἶναι κακὰ κυβερνημένον, ἢ ἤθελε πιασθοῦν σὲ κλεψίαν ἀποδειχτιμένην εἰς αὐτὸ τὸ προᾶγμα, νὰ τῶν δίνῃ ὁ νοικοκύρης τὰ ἄνωθεν ἄσπρα καὶ νὰ εὐγαίνοιν ἀπὸ μέσα, δίχως νὰ προεντετέρουν τετάρτι ἢ ἄλλο δικαίωμα . . .».

465

1782. «(Οἱ ἐν Ἰνδίοις ὀρθόδοξοι) ἐζήτησαν, ἵνα, διὰ τὴν ὀλοτελῇ ἔλλειψιν ὁμογενῶν, . . . ποιῶσι γαμικὰ συναλλάγματα μετὰ ἀρμενισσῶν καὶ παπιστῶν γυναικῶν καὶ παρθένων. Καὶ τυχόντες τοῦ αἰτήματος . . . ἐποιοῦντο τοὺς γάμους»

ἐν 70, Α', σ. 265.

466

1783. Συμφωνητικὸν γράμμα Θεσσαλονικέων ἀπὸ 28 Ἰανουαρίου (σχέδιον)

ἐν 165, σ. 49–51.

«...Ἐπειδὴ τοιγαροῦν καὶ ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς πολιτείᾳ Θεσσαλονίκη βλέποντες ἤδη πρὸ

ὀλίγον καιροῦ νὰ ἐπισυμβαίνωσι τινὰ ἄτοπα καὶ παράλογα καὶ ἐνὶ λόγῳ εἰπεῖν, μεστὰ ἀδικίας, νὰ ἐπανίστανται δηλδ. τινὲς κακεντρεχεῖς ἄνθρωποι κατὰ καιροὺς κατὰ ἐντίμων καὶ ἐν ὑπολήψει ὄντων ὑποκειμένων, ζητοῦντες ἀδίκως καὶ παραλόγως, ὅσα ἢ κακὴ τους προαίρεσις καὶ ἢ ὀρεξις τοὺς ὀδηγεῖ, ἐφορῶντες μόνον καὶ μόνον πρὸς βλάβην καὶ ζημίαν ἐκείνων, συνελθόντες ἡμεῖς ἅπαντες οἱ ὑποκάτωθεν γεγραμμένοι, οἳ τε ἄρχοντες καὶ οἳ τῶν ρουφετίων, πρὸς τὸν . . . Δεσπότην ἅγιον Θεσσαλονίκης . . . Ἰάκωβον, ἀνεφέρομεν τὰ τοιαῦτα . . . Ἀπεφασίσαμεν ἅπαντες μιᾷ βουλῇ, γνώμῃ τε καὶ θελήσει ἐνώπιον τῆς αὐτοῦ παναγιότητος, ὅτι ὁφέποτε ἤθελεν ἀκολουθήσῃ νὰ ἐπαναστῇ τινὰς κακὸς καὶ διεστραμμένος ἄνθρωπος κατὰ τινος ἐντίμου καὶ ἐν ὑπολήψει ὄντος, ζητῶν νὰ βλάβῃ . . . ὑποσχόμεθα νὰ ἔχωμεν χρέος ἀπαραίτητον, εὐθὺς ὅπου λάβομεν μίαν τοιαύτην εἰδησιν καὶ μηνυθούμεν παρὰ τοῦ ἀρχιερέως μας, εὐθὺς μὲν κάθε εὐπείθειαν καὶ ὑπακοὴν νὰ συντρέχωμεν πρὸς τὴν παναγιότητά του, χωρὶς ποτε νὰ προφασισθῇ τινὰς ἐμπόδιον καὶ νὰ ἀναβάλῃ καιρὸν διὰ ὅποιανδηποῦν ὑπόθεσιν του καὶ μὲν οἷον δῆτινα τρόπον εὐλογοφανῇ, νὰ κινούμεθα πρὸς γενναίαν καταδρομὴν ἐκείνου τοῦ ὅποιουδήποτε ἐπαναστησομένου κακοποιῶ ἄνθρώπου . . . καὶ νὰ προσπαθοῦμεν ὅσον δυνάμεθα νὰ τὸν κατατρέξωμεν καὶ νὰ τὸν παιδεύσωμεν, μὲν τοὺς δυνατοὺς τρόπους, πρὸς σωφρονισμόν καὶ ἄλλων ὁμοίων κακοποιῶν παράδειγμα, διὰ νὰ μὴν ἔχωσιν αἱ ἀδικίαι καὶ τὰ κακὰ χώραν. Ὅστις δὲ τῶν παρ' ἡμῖν ἤθελε φανῇ ποτε παρήκοος, μηνύμενος παρὰ τοῦ ἀρχιερέως μας ἢ καὶ ἐπιταττόμενος πρὸς συνδρομὴν τῶν ἀνωτέρω εἰρημένων καὶ δείξει ἀμεριμνη(σί)αν καὶ προφασισθῇ, ὁ τοιοῦτος νὰ παιδεύεται ἐκκλησιαστικῶς καὶ νὰ ἐλέγχεται κοινῶς, ὁποῖος τις καὶ ἂν εἶναι, χωρὶς νὰ ἐπιστηριχθῇ τινι ἐξωτερικῷ. Ἀλλὰ καὶ ποινὴν ἀποφασίζομεν νὰ δίδῃ πρὸς τὸν ἀρχιερέα μας ὡς ἀμελὴς καὶ ἀδιάφορος τοῦ κοινοῦ καλοῦ τῆς πολιτείας μας, εἰ μὲν ἐστὶ ἐκ τῆς α' τάξεως γρόσια 200, εἰ δ' ἐκ τῆς β' 100 καὶ ἐκ τῆς γ' γρόσια 50. Ταῦτα πάντα καλῶς παρ' ἡμῶν ἀποφασισθέντα . . . ».

467

1783. Πρακτικὸν προεστώτων καὶ γερόντων τῆς χώρας **Ναξίας**, περιέχον ἀγορανομικὰς διατάξεις, ἀνέκδοτον, ἐν ΓΑΚ, φάκ. 173 Ζερλέντη.

«Τὴν σήμερον ἡμεῖς οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι προεστώτες καὶ γέροντες τῆς χώρας Ναξίας, βλέποντες τὴν ἄκραν ἀκαταστασίαν καὶ ἀνοικονομίαν τῶν πραγμάτων καὶ ὅτι τινὲς ζητοῦσι νὰ μετατρέψωσι τὰ παλαιὰ ἔθιμα τῆς οἰκονομίας τοῦ τόπου καὶ νὰ μεταβάλωσι τὴν καλὴν τάξιν ὅπου εἶχεν ἔκπαλαι ἡ χώρα ἡμῶν καὶ τὴν ἡσυχίαν ὅπου οἱ πρόγονοι ἡμῶν ἀπελάμβανον καὶ τέλος, βλέποντες ὅπου καθ' ἑκάστην ἡμέραν τὸ κακὸν ἀυξάνει καὶ καμμία οἰκονομία εἰς κανένα πρᾶγμα δὲν ἐγίνετο. Λοιπὸν πρῶτον μὲν ζητοῦμεν, ὅτι οἱ δύο πανιερώτατοι μητροπολίται νὰ ἀφορίσωσι καὶ ἐξοκλησιάσωσιν ἐκείνους ὅπου ἤθελαν τολμήσει νὰ παρατρέψωσι καὶ νὰ χαλάσωσι τὰ ρητῶς καὶ κεφαλαιωδῶς κάτωθι γεγραμμένα. Ὅμοίως καὶ ἡμεῖς ὑποσχόμεθα ὅτι νὰ μὴν διαφενδεύσωμεν εἰς τὸ ἐξῆς, οὔτε νὰ ζητήσωμεν νὰ χαλάσωμεν κανένα ἀπὸ ἐκεῖνα ὅπου ἐγράφησαν.

Κεφ. α'. Οἱ ὑπουργοὶ ὅπου δουλεύουσιν νὰ πέρνουνσι τὸν καιρὸν τοῦ χειμῶνος πρὸς παρὰδες 6 καὶ τὸν καιρὸν τοῦ καλοκαιρίου πρὸς παρὰδες 7.

Κεφ. β'. Οἱ κτίσται, ὁμοίως καὶ οἱ πελεκᾶνοι, νὰ πέρνωσι πρὸς σαράντα ἄσπρα ἡμεροκάματον.

